

modderig eilandje in een waterplas, zooals er zich daar eenige langs de zeedijk bevinden, een nest met 4 eieren heb gevonden van de Kluit. De vogels verraadden zelf hun aanwezigheid, doordat zij elke zilvermeeuw, die toevallig over het nest, of in de buurt, vloog, achterna gingen en daarbij hun welbekend geluid deden hooren. Ik constateerde daar slechts één paartje. De ligging van het nest en de omgeving herinnerden me sterk aan de Kluitenkolonie in het Hoornder-Nieuwland op Texel. Aangezien ik geen gelegenheid heb gehad het nest nog eens te bezoeken, weet ik niet, of de vogels al of niet voorspoedig hebben gebroed.

Ik vind het wel vermeldingswaardig dat deze mooie vogel ook hier een poging tot broeden heeft gewaagd. Het kan best mogelijk zijn dat de poging van dit eene paartje met succes is be kroond, maar ik zou bang zijn voor een poging van meerdere, want de weglans den dijk is ongeveer 80 Meter van deze plek verwijderd.

Bergen.

A. ERIKS JZN.

Verspreiding van visschen. — Naar aanleiding van de mededeeling van Dr. van Veldhuizen wil ik even zeggen, dat ik in dit voorjaar in een klein afgezonderd poeltje te Bloemendaal een vrij groote zeelt heb gevangen.

Bloemendaal, Nov. 1921.

R. LAAN.

Lievenheersbeestjes aan Zee. — Aan de noordkust van het eiland Noord-Beveland ligt de Vlietpolder, op het westeinde van den Zeedijk, die in oost-westelijke richting loopt, en op een stukje overgebleven dijk van een voor jaren ondergelopen polder, dat er een voortzetting van maakt, trof ik dezen zomer in Augustus, in een voor mij ongekende groote hoeveelheid, lievenheersbeestjes, *Coccinella septempunctata*, aan.

Verliet ik de plaats langs den dijk, die er in noord-zuidelijke richting tegen aansluit, dan zag ik na weinige schreden er slechts nog hier en daar maar een enkele. Het meest kreeg ik ze te zien op het midden van den dag als het warm en stil weer was; want dan gingen ze vliegen. In het midden van Augustus was ik met zulk weer tusschen 11 en 12 uur 's middags op waarneming uit. Overal kropen ze druk tegen allerlei stengels op. Dikwijls zag ik er 6 à 7 tegelijk aan één grashalm, van niet meer dan een paar d.M. hoogte zitten. Waren ze hoog genoeg geklommen, dan begon de vlucht. Weldra zaten er veel aan onze kleeren. Een dame, die er bij was, droeg een witte blouse. Deze was weldra dicht bezet met levende roode spikkels. 't Kwam me voor, dat de diertjes het meest zich aan de noordzijde, dus aan den zeekant, van de dijken ophielden. Bladluizen heb ik er niet kunnen vinden. Hoewel ik in den loop der jaren heel dikwijls langs veel dijken op het eiland gekomen ben, heb ik het verschijnsel er nooit waargenomen.

Iemand echter van het gezelschap, die als kind in het dichtbij gelegen dorp Wissenkerke opgegroeid is, zei me, dat hij juist op de genoemde plaats heel dikwijls zeer veel lievenheersbeestjes gezien had.

Winschoten.

W. W. SCHIPPER.

Nog eens adders. — In zijn prachtig onderhoudend boekje „Hamster Filz”, waarin hij heusch niet alleen over den hamster, maar ook over allerlei dieren vlak bij ons huis en over een getemden meerkol vertelt, deelt Arnó Marx aardige dingen over adders mee.

Als men het dier nijdig maakt en in allerlei voorwerpen laat bijten, wordt dadelijk daarop door uitputting van de giftklieren de beet minder gevaarlijk. Hij werd er hoe langer hoe meer mee vertrouwd — hij liever dan ik! —. Hij leerde er één bij den nek te pakken, een manier, die indertijd Dr. Büttikofer me ook wilde leeren, maar ik bezwoer hem het niet te doen. Zoo oefende Marx zich in allerlei kunstjes, bijv. door zachten druk op de giftklieren een druppel heldergeel vocht uit de holle gifttanden te laten komen. De ervaring leerde hem, dat hij de adder bij den staart kon optillen, die niet in staat bleek, als een hazelworm of ringslang langs zijn eigen lichaam zich omhoog te werken. Dat beide genoemde slangen dit kunnen, meen ik alle recht te hebben, om te betwijfelen na wat ik onlangs in dit blad over zulk aanpakken schreef. Ook deelt hij mee, dat adders des nachts niet aanvallen, maar behendig elke aanraking als echte nachtdieren weten te ontwijken. Dit leerde hij op zijn veldtocht in Rusland, als een lichtkogel plotseling de dieren zichtbaar maakte.